

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

วรรณกรรม คือ การถ่ายทอดภาษาผ่านทางผลงานการประพันธ์เป็นเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ ตามวัตถุประสงค์ของผู้ประพันธ์ อาทิเช่น บทความ บทประพันธ์ สารคดี บทเพลง และนวนิยาย เป็นต้น

นวนิยายเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่มีความนิยมนอย่างมากในปัจจุบัน และได้มีการนำเสนอในรูปแบบต่างๆ เช่น ละครโทรทัศน์ นิตยสาร หรือเล่มนวนิยาย เพื่อผู้ที่ชื่นชอบวรรณกรรมนั้นๆสามารถที่จะเลือกชมเลือกอ่านได้อย่างหลากหลายและเหมาะสมกับวัยและเวลาที่มี นอกจากนี้ นวนิยายยังมีความโดดเด่นด้านการใช้ภาษาที่สละสลวย บางครั้งผู้ประพันธ์อาจไม่เขียนอย่างตรงไปตรงมา แต่เปรียบเทียบโดยใช้ภาพพจน์เพื่อให้เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น

อุปลักษณ์ คือ การเปรียบเทียบเพื่อแสดงหรือทดแทนสิ่งอื่นที่มีความหมายตามปริบทต่างๆ เป็นภาพพจน์ประเภทหนึ่งที่ผู้ประพันธ์วรรณกรรมส่วนใหญ่นิยม และอุปลักษณ์เป็นศิลปะทางการใช้ภาษาที่สละสลวยและความน่าติดตามของเนื้อเรื่อง ภาษาอุปลักษณ์ยังมีความโดดเด่นในวรรณกรรมประเภทต่างๆ โดยเฉพาะนวนิยาย ตัวอย่างเช่น “อย่ามัวแต่อยู่ในกะลา เปิดหูเปิดตาเสียบ้าง” หมายถึง “อย่ามัวอยู่แต่ในโลกแคบๆ ให้รับรู้ข่าวสารเสียบ้าง” หรือ “ดูเธอก็ไม่มีเขา แต่ทำไมพุดจาไม่รู้เรื่อง” หมายถึง “ดูเธอก็ไม่โง่ แต่ทำไมพุดจาไม่มีเรื่อง” อย่างนี้เป็นต้น ซึ่งลักษณะการใช้อุปลักษณ์ของผู้ประพันธ์แต่ละท่านย่อมมีความแตกต่างกันออกไปตามความถนัดและวัตถุประสงค์ของผู้ประพันธ์

ผู้วิจัยเห็นว่า ความนิยมที่มีต่อตัวผู้ประพันธ์นั้น เกิดจากความนิยมชมชอบหรือประทับใจในรูปแบบการประพันธ์ การใช้ถ้อยคำ การดำเนินเรื่องของผู้ประพันธ์นั้นๆ นั่นเอง

จากการสำรวจหาผู้ประพันธ์ที่ได้รับความนิยมในเหล่าบรรดาผู้รักการอ่านนวนิยายและร้านหนังสือเอกชน (ดังแสดงในภาคผนวก ก) ผู้วิจัยพบว่า “ทมยันตี” เป็นนามปากกาที่ได้รับความนิยม

นิยมสูงสุด และนามปากกานี้เป็นนามปากกาที่ได้รับการกล่าวถึงอย่างกว้างขวางและเป็นที่ยอมรับมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน

ด้วยความที่เป็นผู้ติดตามอ่านนวนิยายคนหนึ่ง ทำให้ผู้วิจัยเกิดคำถามขึ้นมาในใจว่า ทำไมนวนิยายเรื่องนั้นเรื่องนี้จึงประสบความสำเร็จ ทำไมผู้ประพันธ์นี้จึงเป็นที่นิยม ไม่ใช่แค่เพียงเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ไม่ว่าเรื่องไหนก็มีคนชอบ ความนิยมในบทประพันธ์หรือนวนิยายนั้นเกิดจากอะไร นอกจากนี้ นวนิยายที่ได้รับความนิยมส่วนใหญ่มักเป็นนวนิยายที่ประพันธ์โดยผู้ประพันธ์หน้าเดิมๆ เหตุใด คนอ่านนวนิยายบางคนตัดสินใจซื้อนวนิยายใหม่เพียงแต่เห็นชื่อผู้ประพันธ์เท่านั้นซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ประพันธ์นั้นมีผลในการตัดสินใจกับผู้อ่านนวนิยายนั่นเอง

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับนามปากกา “ทมยันตี” หรือ วิมล ศิริไพบูลย์ เป็นนักประพันธ์ที่ได้มีชื่อเสียงและได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่อง สืบเกิดได้จาก มีการนำนวนิยายหลายเรื่องของ “ทมยันตี” มาจัดทำในรูปแบบของภาพยนตร์ ละคร และละครเพลง บางเรื่องมีการนำกลับมาทำซ้ำแล้วซ้ำอีก

เนื่องจากอุปนิสัยเป็นส่วนเติมเต็มความสมบูรณ์ในการสร้างผลงานประพันธ์ อุปนิสัยซึ่งพบมากในนวนิยายเป็นภาพพจน์ประเภทหนึ่งที่พบมากในนวนิยายของ “ทมยันตี” ยกตัวอย่าง เช่น ทางช้างเผือก ในเรื่องคู่กรรม เป็นอุปนิสัยแทนความรักที่มีพรากจากกันเมื่ออยู่ห่างกันแสนไกล เป็นต้น

ด้วยความนิยมในนามปากา “ทมยันตี” นี้เอง ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการศึกษาการใช้อุปนิสัยในงานประพันธ์นวนิยายของ “ทมยันตี” ซึ่งจากการค้นคว้าข้อมูลเบื้องต้น ยังไม่มีการศึกษาการใช้อุปนิสัยในงานประพันธ์ของ “ทมยันตี” คงมีแต่การวิเคราะห์ด้านสังคม วัฒนธรรม และด้านแนวคิดของวรรณกรรมผู้วิจัยเห็นว่า อุปนิสัยที่ “ทมยันตี” ใช้ในการประพันธ์นี้น่าสนใจและเป็นเหตุให้ผู้วิจัยจัดทำการศึกษาในครั้งนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. วิเคราะห์ชนิดของคำที่สามารถทำหน้าที่เป็นอุปนิสัยในนวนิยายของทมยันตี
2. เปรียบเทียบความความถี่ในด้านชนิดของคำที่นำมาใช้เป็นอุปนิสัย
3. วิเคราะห์อุปนิสัยในด้านโครงสร้างในนวนิยายของทมยันตี

4. จัดหมวดหมู่คำอุปสรรคที่ปรากฏในนวนิยายของทมยันตี

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยเลือกศึกษาอุปสรรคจากนวนิยายยอดนิยมของ ทมยันตี 5 เรื่อง ดังต่อไปนี้

1. แก้วกลางดง
2. คู่กรรม
3. อติดา
4. ตราบาป
5. ทวิภพ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถวิเคราะห์อุปสรรคของคำแยกตามชนิดของคำอุปสรรค เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการเลือกใช้คำในการเขียนวรรณกรรมให้มีความไพเราะเหมาะสม และเพื่อเป็นตัวอย่างในการเขียนนวนิยาย
2. เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจศึกษาด้านภาษา
3. เป็นแนวทางให้แก่ผู้ที่สนใจในการเขียนวรรณกรรมและเป็นการนำเสนอความรู้ความเข้าใจให้แก่ผู้สนใจในการเขียนวรรณกรรมและให้ข้อมูลด้านทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเขียนวรรณกรรมให้มีความเข้าใจในวรรณกรรมมากยิ่งขึ้น

สมมติฐานของการวิจัย

1. มีเพียงคำนามเท่านั้นที่สามารถทำหน้าที่เป็นอุปสรรคได้
2. สามารถจำแนกอุปสรรคตามลักษณะโครงสร้างของคำ กล่าวคือ คำเดี่ยว คำซ้ำ คำซ้อน และคำประสมได้

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้คัดเลือกนิยามของชุมสาย สุวรรณชมภู (2540) เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยดังนี้

อุปลักษณ์ (Metaphor) หมายถึง การเปรียบเทียบด้วยสิ่งอื่น โดยใช้คำว่า “เป็น คือ เท่า” ในปริบท วลี หรือ ประโยคต่างๆ (ชุมสาย สุวรรณชมภู, 2540: 44)

อุปลักษณ์โดยนัย (Implicit Metaphor) หมายถึง การเปรียบเทียบคล้ายคำว่าอุปลักษณ์แต่ไม่มีคำว่า “เป็น คือ เท่า” ปรากฏอยู่ในข้อความโดยผู้อ่านหรือผู้ฟังตีความหมายเอาเองว่าสิ่งที่นำไปเปรียบเทียบนั้นคืออะไร (ชุมสาย สุวรรณชมภู, 2540: 44)